

Tjits Veenstra

VOOR HET EERST NAAR DE KERK (I.)

Het is stil in de kerk.
 De do-mi-nee staat op de preek-stoel.
 Hij heeft een zwart pak aan.
 Hij leunt met zijn arm op een heel dik boek.
 Dat boek heet de Bij-bel.
 De do-mi-nee ver-telt wat uit dat boek.
 De men-sen luis-te-ren.
 De va-ders en de moe-ders en de kin-der-tjes ook.

Maar één jon-ge-tje luis-tert niet.
 En één jon-ge-tje zit niet stil.
 O nee, he-le-maal niet.
 Hij kijkt naar de ra-men. Er staan plaat-jes op: een kerk, en een boek en een man en nog veel meer.
 Hij kijkt naar de stof-jes, die dan-sen in een zon-ne-straal.
 Hij kijkt naar het en-gel-tje, dat voor het or-gel staat. Dat en-gel-tje heeft een toe-ter in de mond.
 Hij kijkt naar de melk-boer, twee ban-ken voor hem. Het hoofd van de melk-boer gaat al maar op en neer.
 Dat lijkt zo grap-pig.
 Hij kijkt naar de jon-gen, die ach-ter hem zit. Die jon-gen steekt zijn tong uit.
 Dat mag he-le-maal niet in de kerk.
 En kijk, daar nog meer ach-ter in de kerk zit buur-vrouw ook.
 Het jon-ge-tje gaat he-le-maal ach-ter-ste vo-ren in de bank zit-ten.
 Maar zijn va-der pakt hem bij de arm.
 Zijn va-der zet hem weer recht.
 Hij kijkt een bee-tje boos.
 Het jon-ge-tje krijgt een kleur.
 Hij gaat heel gauw stil zit-ten en naar de do-mi-nee kij-ken.

Weet je wel, wie dat jon-ge-tje is?
 Dat jon-ge-tje is al een gro-te jon-gen.
 Hij is al vier jaar.
 Hij draagt al een ech-te jon-gens-broek met heel die-pe zak-ken er in.
 Hij heeft een zak-doek, en een beurs en een pe-per-munt.
 In die beurs zit-ten drie cen-ten.
 Die cen-ten mag hij straks zelf in het zak-je doen.
 Die pe-per-munt mag hij op-e-ten.

Moe-der heeft het zelf ge-zegd.
 Dat jon-ge-tje heet Jan.
 En Jan gaat van-daag voor het eerst naar de kerk, met Va-der naar de kerk.
 Vind je Jan ook niet een gro-te jon-gen?

Nu zit Jan ook stil.
 Nu luis-tert Jan ook naar de do-mi-nee.
 Een heel klein poos-je maar.
 Zijn e-ne hand heeft hij in zijn zak ge-sto-ken.
 Zijn vin-ger-tjes spe-len met de pe-per-munt.
 Zijn vin-ger-tjes voe-len op-eens, dat er ri-chel-tjes in de pe-per-munt zijn.
 Hoe zou-den die ri-chel-tjes er uit zien?
 Jan haalt de pe-per-munt uit zijn zak.
 Hij strijkt er voor-zich-tig o-ver.
 Zal... zal hij er een stuk-je af-bij-ten?
 Va-der ziet het niet.
 Va-der kijkt naar de do-mi-nee.
 Jan steekt de pe-per-munt in de mond.
 Op-eens... hoe kan dat nu?
 Rrrrt! De pe-per-munt valt op de grond. Zij rolt een eind-je weg.
 Zij blijft onder de vol-gen-de bank lig-gen.
 Jan wil de pe-per-munt gauw op-ra-pen.
 Hij laat zich van zijn plaats glij-den.
 Hij gaat op zijn knie-tjes op de vloer lig-gen.
 Hij duikt met zijn hoofd on-der de bank.
 Zijn e-ne hand-je gaat voor-uit.
 Zijn vin-ger-tjes grij-pen al.

O, weel
 Er komt op-eens een gro-te, zwar-te voet.
 Die voet gaat bo-ven-op de pe-per-munt staan.
 Jan kan er niet meer bij.
 Maar dat mag niet.
 Die pe-per-munt is toch van hem?

(Slot volgt.)

Tjits Veenstra

VOOR HET EERST NAAR DE KERK (II.) (Slot).

Dom-me, dom-me Jan.
 Zijn vin-ger-tjes pak-ken die voet van ach-
 te-ren vast.
 Zijn vin-ger-tjes knij-pen.
 Zijn hand-je duwt.
 De voet schiet met een ruk op zij.
 En Jan rolt voor-o-ver.
 Bons! Met zijn neus op de vloer.
 Au! Het doet zo'n pijn.
 Jan be-gint te hui-len, luid-op te hui-len. Zo
 maar in de kerk.

De man, die in de bank voor Jan zit, schrikt.
 Hij grijpt naar zijn voet.
 Hij bromt: Au! Wie doet dat?
 Va-der schrikt ook.
 Hij hoort Jan hui-len.
 Hij kijkt.
 Jan is weg.
 Va-der bukt zich.
 Daar ligt Jan op de grond.
 Hij pakt hem bij zijn arm.
 Hij trekt hem om-hoog.
 Hij kijkt boos, erg boos.
 Wat zul-len de men-sen wel zeg-gen?
 Wat zal de do-mi-nee wel zeg-gen?
 Va-der bromt: „Stil toch, jon-gen!”
 Maar Jan is niet stil.
 O, nee!
 Jan be-gint nog lui-der te hui-len.
 „Ik wil naar Moe-der toe.”

Va-der staat op.
 Hij pakt Jan bij de arm.
 En daar gaan ze, Va-der en Jan.
 Tus-sen de ban-ken door.
 De men-sen kij-ken.
 Ze ver-ge-ten de do-mi-nee.
 Ze la-chen al-le-maal.
 Om Jan.
 En Jan huilt maar, steeds lui-der.
 Ze ko-men bij de deur.
 Die deur is o-pen.
 Ge-luk-kig!

Nu gaan ze sa-men door de stil-le straat.
 Er lo-pen geen men-sen.
 Er spe-len geen kin-de-ren.
 Ze zijn al-le-maal naar de kerk.
 Va-der en Jan ko-men thuis, bij Moe-der.

Va-der vertelt al-les.
 Zijn stem klinkt nog boos.
 Jan durft niet te kij-ken.
 Zou Moe-der ook boos zijn?

Moe-der trekt Jan naar zich toe.
 Moe-der neemt die gro-te ke-rel met zijn
 ech-te jon-gens-broek zo maar op haar schoot.
 Ze slaat haar arm om hem heen. Ze zegt:
 Stil maar, hoor.
 Doet je neus zo'n pijn?
 Moe-der zal er gauw een kus op ge-ven, hoor!
 Dan is het zo maar weer be-ter.
 Jan duwt zijn hoofd-je stijf te-ge-n Moe-der
 aan.
 Jan is op-eens weer een heel klein jon-ge-tje.
 Hij snikt: Jan gaat nooit weer naar de kerk,
 Moe-der, nooit weer.
 Va-der strijkt hem o-ver zijn haar.
 „La-ter, hoor! Als je wat gro-ter bent. Dan
 mag je weer met Va-der mee!”

Va-der is niet boos meer.
 Kijk maar.
 Va-der lacht een bee-tje.
 Ge-luk-kig!

Jan tilt zijn hoofd op.
 „En dan zit ik net zo stil als Va-der, en kijk
 heel goed naar de do-mi-nee.”
 Hij laat zich van Moe-ders schoot glij-den en
 gaat naar bui-ten.
 Hij heeft de han-den in de zak-ken van zijn
 ech-te jon-gens-broek.

